

му се да затули ушитѣ за да не чуе нищо И остана очу-
денъ, че братъ му тоя пжтъ измѣни на себе си.

Все пакъ Димитрото не можа да се въздържи: на думитѣ на Левски той отговори, следъ едно колебание: — Ти си търговецъ човѣкъ, гледай си търговията. А негова милость — посочва на отецъ Матей — вижъ, той може да ходи между народа и да му разказва за Асеня и Петра.

*
* * *

Следъ тази среща двамата съпътници Левски и отецъ Матей се мѣрватъ на пжтъ за Стара-Загора, Левски като търговецъ на агнешки кожи, другарятъ му — пжтенъ книжаръ. Отъ тамъ — Чирпанъ, после Пловдивъ . . . пристигатъ въ Карлово, посещаватъ Панагюрище, София и после презъ Етрополе, Орхание, Видраре, Тетевенъ и Гложене — влизатъ въ Ловечъ, тъкмо на Коледа 1868. година.

Навсѣкжде двамата другари сж подъ сѣнката на дѣлото; всжде говорятъ за него; всѣкому втълпяватъ мисълъта за очаквания день.

Въ Ловечъ — Левски се прибира въ скривалището си, а отецъ Матей се завръща въ Преображенския манастиръ.

Раздѣлятъ се двамата апостоли на отмора за нови срещи и други подвизи предъ олтаря на отечеството

. Не бѣха щастливи двамата другари да видятъ онова, което бѣ светъ блѣнъ за тѣхъ. Левски овисна на бесилката, преди да изгрѣе зората на очаквания день. Отецъ Матей умира въ родното си село — Ново село отъ ухоболъ

Кога минете презъ София все можете видѣ паметника на Левски, но и да идете въ Ново-село*), кой знай, да-ли бихте познали гроба на отецъ Матей Едно каменно фенерче, безъ вратичка, лежи въ буренъ, обрасло до черковището и сочи де сж коститѣ на покойника.

*) Търновско.